

טבוא שיערים

מורה החכמה

יסוד רוח כפשו בכזכר ב' עומר הוא שלמות תפוקת המועיל הנקנה על הדקה יסוד
 חיים כפשו בכזכר ג' וכבוד הוא הפך תפוקת הדע ולטון הרע הנורם השכלה והשכלות
 מהכל והוא הכבוד הנקנה על ידי התורה כמו שכלל כבוד חכמים ונחלו סוד אש כפשו
 כזכר ד' חיים הוא שלמות תפוקת הערכ הנקנה על ידי התשובה על דרך אש ימות
 יחיה שהוא יסוד עפר כפשו בכזכר ויוכללו ארבעתן בגדר התשובה וההכנה לפי
 שכלל ההכנה והכדחה מוולתו וזכר התגבר בו טבע רוחנית הכפאית בד' יסודות
 הרוחניות הקלות הפך בעל הנאום שבו וזכר התגבר בו טבע החמירות הנופכות בד'
 יסודותיה הכבדות לפי שלעולם הקל הרוחני כדחה מהבד הנשמי כמו שכת' בעל עקידה
 הכרת ענין זה מטבע ד' יסודות הטבעיות שהם מחולפי המעלות כי טבע האש הי
 כבד ומקומו המיוחד הוא העליון שבמקומות שתחת גלגל הירחי והאוויר שבו לו והמים
 הוא היסוד הג' במדרגה ויסוד העפר הוא השפל בהלם וכבר נתן בטבעם בתחלת
 היצירה להשמש הכבד מהם אל אשר למטה ממנו לענין הפנאת זה מפי זה במקומות
 הכליים אשר הם אכלו בו וזה שאם יהיה להם אש בכלי מה ותבא בו הרוח הכה האש יפנה
 מקומו ויבא האוויר תחתיו ואם היה בו אוויר ותתן בו מים הכה מהר הולך הרוח ויכל
 בו המים במקומו ואם בכלי מלא מים תטליך בו אבן או נרוד לתוכו הכה ינא המים
 וישאר האבן או הנרוד במקומו הכה מטבע ד' יסודות הטבעיות כיכר שהקל הרוחני
 כדחה מהבד הנשמי כמו כן אים הכפשו הרוחני כדחה מאים הנופכי החמרי דוגמת
 אברהם שהיה כדחה מפי לוט וזה בלבישתו מדת ענוה יסוד עפר כפשו הכרמו באמרו
 ואכבי עפר ואפר ומהשלמות הענוה נעתק להשלמת כל הד' יסודות כפשויות שכולן
 כלולות בה בכזכר וכרמוזו אל בניסין פ' השולח ת'ר הכעלבים ואיכן עולבים שומעים
 פרפתם ואיכן משוכין עושין מאהבה ושמתין כיסורין עליהן הכתוב אומר ואזהביו כנאת
 השמש כבכרתו הכה זכרו כזה המוסר ד' מיני הערה לפי שלמות ד' יסודות כפשויות
 הכמשכות מגדר הענוה ועל כל יסוד ויסוד ואמר ואזהביו כנאת השמש בכבורתו לפי
 איכות השמש הכושא ד' בחינות בחינה א' על שלמות יסוד אש כפשו התורני הכשלם
 בגדר הענוה אמ' מן הכעלבים ולא מן העולבים ופליג כאמ' ואזהביו כנאת השמש בכבורתו
 הוא ע'ד לקיות הכבוד והדבוק וזה ידוע שהשמש אינו עולב את הירח כלקיותה כי שבת
 לקותה הוא מעצמה בכניסתו אל עגולה האופק אשר הי' תמיד נוכח השמש מעובי הארץ
 היא מכדיל כיסה לביכה אצמם השמש עם היותו הגדול שכבא השמים הוא בעלכ
 מהירח כשעת לקיתו שאיכו אלא מה שתעמוד הירח כינו לביכיו ומאפיל אורו ויכנינו
 עם כל זה חין לה כח להפסיק אור השמש בכל שטח היסוד כי אם נחמקת לפי גוף
 קטנותה בערך גודל גוף השמש כן הענין באכשי התורניו המאורים מאור שמש המאור
 שלימו יסוד אש כפשו יסוד העליון כריכין להיותם כשלב ולקבל ההתלמדו והנערה מוולת
 גם מקטני הערך ע'ד איזה חכם בו ולא ירגישו בעלבון הזמן וכיכאובי גם המ' הית'ח
 על בנושא שלימות אור השמש התורני כלקה ובעלב על ידו הלככ' כש'י כח גופניו ע'ד אל'

מבוא שיערים

בפני הדור נדיקו' כתפסין והוא לקות אור תל' השמש ע' חזכת בעלי גופני הירחי על
בלפנים אינו יוקבל יסורים בעצם ולא כלקה בכל שטח' גוף עולם הקטון להיותו כלה רק
בקנת וגופו קיים כמו שאמר והוא מחולל מפשעיו ובחבורתו נרפא לנו היינו בקבלת
לקות חבורת אבר אחד בזה נרפא לנו וגופו מתקיים וכמו שאמר שבע יכול נדיק וקס
בחיכה כ' על שלמות התפילה יסוד רוח כפשי כשלים בגדר הענוה רמזו אליו בהערה
ב' שומעין חרפתן וכו' ואהביו כנאת השמש וכו' ע' ד' אלל בחולין שבתחילת היגורה
קטרגה הלכנה על השמש ואמרה אי אפשר לשני מלכי שיסתמשו בכתר אחד ואלל הקנה
לכי ומעט ענמך הכה החמה ששמה חרפתה ושתקה עמדה בגדול אורה וקטן הלכנה
לקבל אורה ממנה ובכנע תחת ידה כן הענין בעצם באנשי שלימות בגדריתפלה יסוד
רוח כפשי ועבודה לבכיות משליכים בסחובם על הש' בשמעם חרפתן ושותקים והש'
מסיר חרפתן ומכניע שונאיהם תחתיהם כא'ל כנשין אלל מר עוקבא כשננוח על חרפת
גביבא מתנגדו שאלח לו ר' אלעזר דוס והתחולל לוי' והוא יפילם לפניך תללים והוא ש'
תפלה ועבודה לבכיות ופלו שונאיו ומחרפיו תחתיו בחיכה ג' על שלמות נדקה יסוד
מיוס כפשי כשלים בגדר הענוה רמזו בהערה ג' באמרם עושין מאהבה ואהביו כנאת
השמש וכו' הוא לפי מה שידוע לכל בעלי מחקריום שהליכת שבעה בכבי לבת ועגול
המזלות הטבעית הוא ממערב למזרח כל אחד מקיף על קנתו ממערב למזרח באחור
ועכוב כל אחד לפי זמן הקטוב לפי טבעו הירח במהלך בינוני כ'ט' תשנ' השמש
כשס' ה ימים וכיוצא אמנם כולם יחד נעלבים מכה עגול התשישי בקרא עגול המקיף
ובדברי ר'ל גלגל ערכות שהוא מתנגד אליהם ומכנע אותם תנועה יומית ממזרח
למערב הפך טבע תנועתם העכמית להם ולהיו' שהשמש הוא המאור הגדול וראשן ורובן
מלהן מזכיר הפתוב עגול השמש שבנאתו בגבורתו מתוך האופק וכבס' להקיף תנועתו
הטבעית ממערב למזרח אפילו הכי ישיש כגבור לרוץ אורה התנועה הכלית טבעית
ממזרח למערב עושה מאהבה ושמה רכון קונה הפך טבעה כן הענין באנשים שלמים
ביסוד מיוס כפשי העושין מאהבת הש' נדקה ומנות הפך טבע האנושית שהוא גורר
לאסוף ממון והם להפך מפזרין וכוספין עוד וכזה עובדין להש' הפך טבע האנושית ע'ד
ואהבת את יי' וגו' ככל מאודך ואלל יש אדם שחביב עליו ממוכו מגופו אפ' יאהב בו
לפזרו למנותו הפך טבעו ולזה רמזו אל ערכות שכו כפשות של נדיקים כו' שתנועתו
רומז על התנועה הכפשית המתנגדת לתנועה הגופנית הטבעית בחיכה ד' על
שלימות התשובה יסוד עפר כפשי כשלים בגדר הענוה אח' שחמים ביסורין ואהביו כנאת
השמש ד' לפי מה שידוע כי בכל יום ויום כנאת השמש על קו האופק שאז מפני
רחוק וירידתו הוא בתכלית קולסתו עד שכבר יוכל עין הרואה להניץ בו והנה אז
דייקים ענוותנותו ופלותו שם תהיה גבורתו כי משם יפרד להתחזק ולענות מעלה
מעלה בדרג מעלותיו עד שירוס וכישא יגבה על נקדות כוכב הזאש שהוא בתכלית
גבהו והנה כאשר יגיע לשם והוא בעונם כמו ומזוקי אשר לא

בבוא שיערים

[1234567] אח"יח

חמשתו עין אדם חור הוא יורד ופוקע חמשה אל מעלה עד שיפאץ במער כן הוא הענין
 באנשים שלמים הם בגדרי התאוכה והסכנעה יסוד עפר כפשוטו שמים ביםורין וכנופי
 גופם בהתקבלם מהסתוררות וולתם עליהם והם כעשין דיוס וכעפר לכל שאז חשפול
 מנכס יעלו מעלה מעלה על כל ראם זולתו והאנשי מהסתוררו והנשאו על נקדת ראשם
 יורו למטה מהם דוגמת האדם היורד למטה והארץ העולה היא למעלה מראש כל אדם
 שעליהם אל מקום שכעלי תאוכה עומדין בו ככזכר הנה כמו שטבע ד' יסודות
 גופניות במסכות חד' כחות ורוחות טמאות אינוניות ככזכר כמו כן אלו ד' יסודות כפשוט
 במסכות חד' כחות ורוחות טמאות פנימיות והם ה' מלאכים שהם כדמות נורת אדם
 כמו שכתב רקעמי פ' בלק בשם בעלי מחקריי שהם ד' רגלי המרכבה מובאל שר מוש
 נבריא אל שר אש אוריא אל שר אויר רפאל שר עפר ומאלו ד' כחות שהם ת ממשכות ד'
 רוחות טהרה המכילות ד' רוחות הטומאה חפא די ד' רכעי הנר ככזכר שעלולין
 התפלל דוד ע"ה בעת מטאו עם כת שבע כמו שיבא בפנים נקראו רוח טהרה רוח נכונה
 רוח קדושה רוח נדיבה א' רוח טהרה הוא הפך רוח מטא ע' המטמאה גוף
 וכפס ככזכר ב' התחדשות רוח נכונה הפך רוח שטות במטא לשון הרע והקלקל
 הכלתי ככון ג' רוח קדושה הפך רוח זנות הפורץ גדר קדושה ד' רוח נדיבה הוא
 הפך רוח חמדה רעה ויתבאר יותר בפנים הנה כתבאר שה' דברים שזכר השלש
 ד' ונחק באמרו מעבירין רוע הגזירה הם כענם ד' יסודות כפשוט המעבירין רוע
 גזירת ד' רוחות הטומאה הפועלים כד' יסודות גופניות ומהד' כפשוט יודלק נר אהים
 כשמת אדם כד' רכעי הנר על ידי סכלי והשמן והפתילה והלהב ככזכר שהם תאוכה
 נדקה תפלה תורה והם כענם ד' הנהגות וד' תלקי הדתות המסלימות ד' סבות מומר
 ו ד' רה טועל תכלית מתימנות לד' תלקי הכפס שבהן תולק שלימות הד' תשוקות כמו
 שיבא בפנים ועל תואר זה כמל האדם השלם גם כן לנר הדולק כד' רכעי א' כי
 טבע ההרכבה ושלמות סבת החמרת על ידי תאוכה יסוד עפר כפשי הוא ענין סכלי
 ב' כח הטבעי וכפס הנחת ושלמות סבת הפועל על ידי נדקה ומכות יסוד מים כפשוט
 הוא לתות השמן כמו שנאמר כשמן הטוב היורד על הזקן וקן אהרן פיורד על פי מדותיו
 הם המדות והפעולות להיות כנדקה ומכות ג' כח רוח חיוני וסבת התכלית מים
 כפשוט על ידי תפלה ועבודה לכביית יסוד רוח כפשוט והוא הפתילה המסלבת לוקל
 ב' ון להב העליון כמו שכתב לבהת חיוני כפר' ויטכ כי הכוונה והרעיון מושך הדוח
 בהמניא לו מקום והוא סוד כוונת התפלה כו' כמו שאמר בלות כפשוט שאנה דוס
 ד' כח רוח סכלי ושלמות סבות הנורות על ידי שלמות התורו יסוד אש כפשוט והוא להב
 הנר הכפשי שממנה יודלק נר אהים כשמת אדם ועליון כיון הנהגת
 באמרו ד' דברים מעבירין כו' הס' דברים כפשוט משלימות ד' סבות וד' ה' כי הכפס
 סכלי חיוני טבעי כח ההרכבה ד' רכעי הנר הכפשי פנימיות הרמוזים בד' כלים
פנימיות היו בבית המקדש כמ' ו'ה הפנימית שהן

בעילת שער

ס'הן הארון והמזבח והשלחן והזבוח א' בארון כרמו להבת אש התוריו ולהבת השכלות
הנוריות ב' במזבח כרמו התחבמות למאוך פתולת הקנים כתפלה ועבודה לכבית אל
התכלות ורוח תיוכית הנכחית העליוכית למעלה מטבע ז' ככבי לכת הכרמו ב' קני
מזבח ע' ד' טבע ביום הללתיך והוא המזבח המאורה אל פני התכלית ג' בשולחן כרמו
ללחות טוב שמן הפועלת בעשוית חסד ונדקה מפרנסת השולחן והוא כח הטבעיות
הנפשית הזן ומכרם לכל ד' במזבח כרמו אל זכוך הכלי וטהרת החמרות בהתפת כחו
עו' נדרי תטובה ויהפכעה והוא שלמות ונקיית טבע ההרכבה בכוכה מזבח בארון
רומז ועל ס' ד' כלים פנימיות שבכית המקדש שהם רומזים לד' דברים נפשיים ד'
רבעי הכר שמהן יודלק כר אלהים נשמת אדם לכך נקרא בית המקדש בשם כר כאזל
בענין הנדודים אתה כבית כר העולם ככה המקדש שהוא כרו של עולם רמוז על כל אדם
חוטא יחזור לטוב לכנות בית מקדשו בשלימות ד' כלים חלקיים פנימיות שהם ד' רבעי
הכר הנפשי המסלומין ד' חלקי הכפס: ¹²³⁴⁵⁶⁷ בעילת השער : להיות ששלמות ד'
סבות הם בעצם ד' רבעי הכר וכל אחת הכרחית בענין הדלקתו וזה מביאר בשני כרות
שבעולם הקטן אם במאור הגדול השכלי הנפשי אם במאור הקטן הגופני לזה מבינו בפס'
שכיבה שם אור לכל אחת ואחת מהנה אם גופנית אם נפשית א' יונת שם אור על להבת
סבת הנורית אם טבעית שהיא הכנת חכמה המדיכית אחר הכתוב חכמת אדם תאיר
פניו וכן אחר החכם וראיתי אנו כי יש יתרון לחכמה מן הסכלות כיתרון האור מן החשך
וכיאר הענין באמרו החכם עיניו בראשו וכו' ירבה כי החכם אף על פי שהוא סומא
מעיוני הנשמים הנה עיניו האמתיות הם בשכל אשר בראשו לחזות הדבר המושג משרשי
החכמה המוקדמים אליו אמנם הכסיל עינים לו ולא יראה שום מושכל אנושית
אם נפשית שהיא השגת נורות המושכלות העליוכות אחר הכתוב והארץ האירה מכבודו
ויושאל על השי' כמו שנאמר והיה אור ישראל לאש וקדושו ללהבה וזה כי כמו שהאור
אי אפשר להכחיש מציאותו ואינו בשם והוא מוכיח כח הווא' מן הכח אל הפועל ותתענג
בו הכפס ואי אפשר לשער הגווכים והמראים והמתיקות מי שלא ראה אור מימיו גם מי
שראה אי אפשר להניח בו יותר ממה שבכחו לראות כשהאור חזק כן השי' שהוא אורו של
עולם אי אפשר להכחיש מציאותו ומוכיח שכל אנושי מכח לפועל ותתענג בו הכפס ואי
אפשר לשער אותו תענג בו מי שלא זרח עליו אור השכל מימיו ואפילו מי שרואה ויטבול
אם יניח וישיג יותר מכדי כח השגתו ויפגע על דרך אצל הניח וכפגע ועל הלכה זו כינה
השי' לשם אור המאיר לארץ אור הנורית להבת השכלית ב' יונת שם אור על
פתולת התכלית המקבלת להכ הנורית אם טבעית אם נפשית טבעית על דרך אצל
במדרש ד' יהודה אומר האורה ככראת תחלה משל למלך שבקש לעשות פלטרין והיה
ליתו המקום אפל מה עשה הדליק נרות ופנסין לידע איך קובע תלמוסין לכך האורה
ככראת תחלה כי אם הוא את לילה כיום ואיר לפניו מכל מקום הורה הכרחית האור
למיו האדם ולשלמות כל מלאכה שהיא טוב תכליתה לזה הכתיב

לעננו

נעילת שער

1234567 ח"ח

לעצמו ית' באחריו במר מלאכה וירא אלהים את כל אשר עשה וראה טוב מאד כלומר
 כאשר ראה עי' האור את כל אשר עשה הנה היה תכליתו טוב מאד מה שלא היה כן וזולת
 זה כדיכול אם כפסית ע"ד אלל וירא אלהים את האור כי טוב וגו' ראה את האור כי טוב
 והכדילו לנדיקם לעתיד לבא באופן שימשכו פתילת שכלם אל האור הנכחי שהוא תכלית
 טוב המכוון ולהיות שזה האור הנכחי וטוב התכלית יושב עי' התורה לא זולתה נקראת
 בשם אור כמו שנאמר כי כר מנה ותורה אור לפי שהיא השרה והדרכה אל ההנחה
 הכפסית והתכלית האמתית לאור באור הקיום הנכחיים ג' יונח שם אור על שם
 טוב הפועלת אם טבעית אם כפסית טבעית היות כל הפעולות כפעולות עי' הוזה
 הדבוק בתכונות גרמי שמימיים כאמר ויתן יי' אלהים את שכי המאורות הנדולים כרקיע
 וגומר ואומר כותן שמש לאור יומם וגומר ואומר הכקר אור והאנשים שולחו וגומר כמו
 שכתב בעל עקידה שער כ"ט אם כפסית שהם הפעולות המעולות 'הכפעלו' על ידי התלמח
 השלמים על זה אמר משה ליתרו והיות לכו לעינים והסנהדרין נקראין עיני העדה כי
 הם מיושרים אותם בפעולות הישרות הכרניות כמו שכתב בעל עקידה שער כ"ט
 ד' יונח שם אור על שלמות טהרת כלי החמרית אם טבעית אם כפסית טבעית
 שהיא ההכנה המדינית ותקון הקבוץ כדת הטבעית שהיא הכלי הכולל הכל אמר הכחוש
 והלכו גוים לאורך ירכה יתיו בהישרה שתביע להם מאחך וכן על המלך אמר הכחוש
 באור פני מלך חיים ואכל דוד עליו השלום ולא יכבה נר ישראל על שם ששרים
 ההכנה בידו וכן כאמר על מתוקת הגשמי כמו שאמר ומתוק האור וגומר
 ליהודים היתה אורה אם כפסית שהיא נקויות כלי החומרי על ידי הישרה האלהית
 כאמר אור זרוע לנדיק ואומר בית יעקב לכו וכלכה באור יי' שהיא הליכת דרך זכך
 כלי החמרית האמתית וכקראו שם המסוגל בית יעקב על שם שלמות ארבע
 פכות ורבעי הכר לפי השתנות שם יעקב לארבע שמות יעקב ישראל א' ושרון
 א' נקרא יעקב על שם סכה החמרית הפחותה הכרוכה בעקב עכוה ויראת יי' וגו'
 כזכר ב' ישראל על שם התגברות שלמות הפעולות שעל ידו ישתורר על בני
 אלהים ואנשים כמו שנאמר כי שרית את אלהים ואנשים ג' א על שם שלמות
 הכורות השכלית להיות ד' ושרון על שם שישור ויביט אל טוב תכליתו ואחריתו
 בקדמותו שעל זה נקרא גם כן בית המקדש בית יעקב כמו שנאמר לכן ובעלה אל יי'
 אל בית אלהי יעקב וגו' והוא שלמות בית יעקב הככה בשלמות ארבע פכות הרמוזות
 בארבע שמות יעקב ויודלק אורו בארבע רכשי הכר הכפסוי הרמוזים בארבע רכשי
 הפכיים סבבית המקדש כזכר לזה כל בעל כפסי אשר בשם ישראל יבנה ביתו
 ארבע שמותיו יפקח עיניו בחיבתו לקנות כלי חמרו על ידי תשובה ורוח קדושה רבנה
 המדינית וכדת הטבעית ויבין לו שכן זית זך על ידי נדקה ורוח כריכה כחוש
 הפעולות בהכנת דת הכמוסיות ויתקן לו פתילות טהורות על ידי תכלית

הצעה

תפלה ועבודה לבבית נרוח טהרה בהנהגת דת שכלית אמונית באופן שימשוך פתילת
 האמונה אחר להב השכלי על ידו אור התורני והתחדשות רוח נכונה בהנהגת דת
 החקיות בהסקפת התכלית אל הנורית האמתית כמו שיבא והוא ענין הדלקת נר נפשו
 והקמת בית מקדשו בארבע כלים פנימיים חלקיים שבזה יתוקן גם הכח הארבע הפחות
 כח טבע ההרכבה לעלות גם הוא למעלה בשגם שלמותו כמעט בחיק רוב ההמון על כל
 פנים יהיה כל אחד זהיר להשלים לפחות ג' חלקי נפשו הרוחניים שכלי חיוני טבעי
 דמיונים כג' חלקי המשכן הכלליים ששלמותן יושב על הרוב בהשלמת הג' חלקות
 המובילות הערב המועיל הטוב כזכור וכזה יושלם ויוקם בית מקדשו כג' חלקיו הכלליים
 אשר עליו רחם הכתוב באמרו כבון יהיה הר בתי' וגומר זכר ג' פסם הבית אל' כבון
 יהיה הר בית יו' ב' לבו ונעלה אל הר יו' ב' אל בית אלהי ועקב רחם לשלמות ג'
 חלקי הבית שהם כעצם ג' חלקי הכפס ולהיות שמהן נעתק להשלים גם כח הד' כח
 טבע ההרכבה שמהן יודלק נר אלהים בד' רבעיו הפפשיים שהם ד' חלקי הדתות כזכור
 אמר הכתוב טוב לכו ונעלה אל הר יו' וגומר ויורכו בדרכיו וכלכה באורחותיו זכר
 ארבע דתות והנהגות פמשכו מאיש שלם הכונה בית מקדשו בארבע בלי פנימיים
 חלקיים א' על הנהגה הטבעית החמרית והנהגה המדינית אשר ויורכו מדרכיו
 ב' על הנהגה דת המוסרית וטוב הפועלת אשר וכלכה באורחותיו ג' על
 הנהגה זית השכלית הנורית אשר כי מציון תצא תורה הוא ההוראה היוצאת מציוני
 המושכלות הנוריות ד' על שלמות דת חקיות והסקפת התכלית אשר ודבר יו'
 מירושלם הוא הסתכלות וראויות שלמות האחרית הנכסית בירושלם שלמעלה והוא ענין
 בית המקדש שכל אדם וכול להמריכו בהעדר ממנו שלמות חלקי הכפס וכידו כח ונבונה
 להקים בית המקדש בימיו בשלמות חלקי נפשו בארבע רבעיו הכר הכפשי שאז אליו ביום
 ידרשו לאמר בית ועקב לבו וכלכה באור יו' וכמו שאמר קומי אורי כי בא אורך וגומר
 היינו שיאמר לנר הגופני קומי אורי ובהירי כי בא אורך היינו ביאת זהירות שלמות
 מאור הגדול שמש השכלי עת' כחם על הכר כחם על השמן כחם על הפתילה חלקי
 הכפשיים שעל ידו יודלק מאור הגדול השכלי וממנו מקבל טבעת אורו המאור הקטן כר
 הגופני ויודלקו שכי המאורות במלואם עבר פניו בלי העדר נחסרון כמו שבאמר והיה
 אור הלכה באור הקמה וגומר היינו ששכי מאורותיו ואירי לעד במלואם שעל זה נכנסו
 כל איש ישראל כמו שבאמר ואתה תנוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתיב
 מאמר להעלות נר תמיד הנה אם לכל זה כיון הרב ר' יצחק באותו מאמר
 יקנה באמרו ד' דברים מעבירין פו' מוטב אם לאו יהיה על דרך הלכה וסמיכה ויקרא
 בזה שני כי שמי בקרבו שמו כשם רבו זה יופיו וזה טובו
 חשיית שיה ברופה משלהכו מנן הוא לכל המוסים בו
 האמת והשלום אהבו

הצעה

אמר ר' יוחנן מאי דכתי' אשרי אדם מפחד תמיד **אמקנא ובר קמנא וכל**
הנפח

ידוע ששם אדם יורה על מעלתו הנורו ועל פחותתו החומרו כמו שרמו על זה הרב
המורה בשתוף שם אדם במורה כבוכים ח' א' פ' יד וכמו שאמר ויברא אלהים את
האדם בגלמו וגו' זכר ונקבה ברא וגו' רנה האדם הנברא בגלם לאהי כנורת הזכר לא
בגלם כי אם בהדבק בו נורת הנקבה גב כן שהוא תשוקה הנופכית בחופן שיהיה האדם
פועל בחירוי מחובר משכל ורנן ויש לו הכרע ואפשרות אל הטוב ואל הרע בשום פעל
ודי כן ראוי לקבל שכר ועונש לפי בחירת מעולתו מה שאין כן בחיין המלאכיו שאין להם
הכרע ואפשרות אל הרע כמו שכת' המור' פ' ח' ח' א' ב' וכן המין הבהמיו שאין להם הכרע
ואפשרות אל הטוב לא כופל כס לא שכר מעשה טוב ולא עונש מעשה רע כי לא ישובת
העושה טוב כי אם באפשרותו על הרע כמו שכת' בעל עקידה שער ח' ועליו רמו התבס
באמרו כי אדם אין כדיוק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא כי מאמר אשר יעשה טוב
הוא תכאי הכרמי במעשה אדם כמה שהוא אדם כי אותו אשר יעשה טוב הוא מושהוא
אפשרי לנפול על החטא והוא אשר בזר עליו שאי אפשר שלא יוכרח מנר אפשרותו אל
נר חובה פעם אחת והוא מאמר הכתוב ענמו באמרו לא טוב היות אדם לבדו ירנה
כי טוב האדם המיוחד לפי טבעו שהוא קבלת שכר מעשי בחירוי אי אפשר שיהיה לו
בהיות האדם כנורתו השכלית לבדו שאם כן מה שיעשה מהטוב יהיה ענין בחירוי מלאכיו
אשר לא יהיה לו שכר בעמלו והנה לא יתחדש הכמנא בחירוי שהיתה הכוונה אליו ולזה
אעשה לו עזר כנגדו והוא התחבר בו הנוף ההיולאכיו שהוא כנגדו שמנדרו יהיה לו
האפשרות על הרע והוא במר שלמות תכונתו היותו יודע טוב ורע ששם זה עזר להיות
הבחירה אללו פועל טוב פעל זה אמרו אל והנה טוב זה יכר טוב מאל זה יכר הרע וכי
יכר הרע טוב הוא הורו בברור שהטוב מאל שכל באדם הוא מנר זה החבור אל החומר
הוא הינר הר' שטבעו אל הרע הנופכיו ולזה אלל זכה עזר וכו' רנה זכה יהיה כלי הנופכיו
לו לעזר להשלים כמות הפסיו עי' פעולות כלי הנופכיו בענדור' להיות בהן יזכה לעלות
למעלה משכלים הכפדדים הכלתי מורכבים מחמר כמו שכלמר רוח האדם העולה הוי' אל
למעלה הוא הנלם האהי הנקרא כן דכתי' ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו וענין
דמות הוא ההתכשאות והרוממות כמו שכתב הרב המורה פ' א' ולזה אמר ואחנה נלאכי
באן מרעיתי אדם אתם ואלל אתם קרויון אדם וכו' לא זכה רנה בהתבכרות הנופכית
ותשוקת כפס הבהמית יהיה כנגדו להשפילתו ולהורידתו ארנה ומדרגתו פחותה למטה
ממדרגת מין הבהמיו הכלתי מחובר עם השכל והוא בהמה כנורת אדם כמו שכל' אדם
ביקר כל ילין כמשל כבהמות כדמו ועליו כלמר רוח הבהמה היורדת הוא למטה ונקרא
אדם על שם עד שובך אל האדמה כי ממנה לקחת כי בהמשך כה השכלי אחר כס
החמרי להשתעסק בתאוות הגשמיות שכ השכלי כמו חמרי ומת כמות החומר וחסר שכל

הצעה

לר' מאיר שאמר בתוכת עור זכה כתכות לור לא זכה כתכות עור כמו שנאמר אדם בו יהיה בעור כשרו רמו בכתכות עור להתלככות הסומר שהוא בעין מסך מדיל כמוסכלות ובהתגבר השכלי והמסך החמדי אחריו נעשה כתכות לור באדון הנביאים סקרן עור פניו ובהפך הפך לזה נריך האדם המורכב משתי תשוקות הגופניות והשכליות להיות עומד תמיד ברתת ואימה ופחד בפחד שכחת התורה המורה לו דרך הכון ההשתמש בשתי התשוקות ככרמו בפסוק ויעש להים את שתי המאורות הגדולים את המאור הגדול וגו' ככזכר בהקדמה וכפסוק כי תהיון לאיש שתי נשים האחת אהובה והיא תשוקה הגופנית ואחת נכונה והיא השכלית עכ"ל לכן השנואה כתוכה משפט הבכורה לסול פי שנים היונו לעשות תולדות האשה השכלית עקר ותולדות האשה הגופנית טפל אליהם וסומטכו אחריהם כי על ידן אנו חיון ואל התגדלות אלו שתי נשים רמו הכתוב גם כן באמרו ותבאנה שתי נשים זונות אל המלך וגומר ונאמר המלך זאת אומרת זה בני החי ובכך המת וגו' רוצה לומר זונות היונו פונדקאות כי האשה הטבעית תזין לכל כחות הגופניות והאשה השכלית תזין לכל כחות הכפשי' הנה כבר כפל מחלוקת ביניהן בענין הילד החי וכח החיוני כח הממונע ביניהן כמו שכתב שבילי אמונה כתיב שמי ששני ההפכים אי אפשר להתחבר כי אם ע"י אמצעי לזה הוא בהכרח שיהיה אמצעי בין השכלי והגופני והוא הכפש החיה שהיא שוכנת בגדין היא סרסור בין השכל לגוף ולפי שלא יתכן להיות הכפש החיה בגוף מבלי שתהיה שם כפש נומחת לכן נקשרת בו כפש הצומחת תחלה אם כן כמנחת הכפש הצומחת שלישי לשכל והיא החיה שניה לשכל ע"כ וממונע ביניהן משמש לשתייהן והאריך בזה החכם ראב"ע ע"ה בפירושו בספר קהלת בפסוק טוב כעס מחסוק לזה כפל הויכוח בין שתי תשוקות הנשים בזה הילד החי וכח החיוני המשתמש לשתייהן ודבוק בהן אם עקר שמושו וקיומו הוא ע"י פעולות גופניות או אם ע"י פעולות כפשי' כאשר עקר תולדות האדם הם מעשי ידיו אם זמניו אם אישיו ננחיו הנה התח כס המלך לחלקו ביניהן שזה יהיה העדר החיות ופכת הפרידה הנה האשה הטבעית הארצית משתוקקת אל העדר הפתאומי לפי טבעה ולא תקפיד במיתת הילד עמה רק משתוקקת אל הערב וההנאה לפי טעה בשגם כרוך העדר בעקביו על דרך א"ל אם יחיה ימות לא תקפידנה בזה אמנם האשה השכלית לפי תשוקתה אל החיים הנכחיים ממאבני בזה לפי טבעה כי טבעה להעמיד תולדות אישיים נכחיים חיים וקיומים מאח ונא משפט חרוץ כי לה בן החי והקיומא ולו משפט הבכורה לעשות שמוש שכלי עקר והגופני טפל וזה יסיג החיים הנכחיים ע"ד א"ל אם ימות יחיה והוא ענין מסל השתי נשים כו' שזכרו בב"ק פ' הכונס אחת ולדה ואחת זקנה ולדה מלקטת לו לבנות זקנה מלקטת לו שחורות כו' והוא מכוון והרחבנו בו הדבור בחבורינו קרית ארבע פ' תנא ר' מנחם על התגדלות השתי תשוקות במלחמה המסותרות המושלמה ע"י התורה המור' סדר זבון ככזכר לזה עומד האדם תמיד בפחד שכחת רמוי התורה ודרך שמונע

הצעה

מחשון פן יאגה ויתגבר תשוקת הטבעית תשוקת יצר הרע על השכליות תשוקת יצר טוב
 כמו שכתב רבנו ואל תחטאו וכו' רצה שצריך להיות כלו זיוכו בידו ללחום תמיד עם יצרו
 הרע ולהתגבר עליו באופן שטבע הנוף הכהמי ותשוקתו והיה כעבד ככע מול השכלי
 להמשיך אחריו כמו שכתב בעל עקידה שער לה' בפסוק ומשה היה רועה וגומר ששכין
 ההנהגה הנאלץ אחר המדבר הוא מליכה ופה להנהגת הכחות הטבעיים החיוניות ההמוניות
 אשר כח הדבריו אשר כל זה הוא הדרכה ימרה לעלות אל הר האלהים וכסית הפך זה את
 הקנס תחת שלש רגזה ארץ ותחת ארבע לא תוכל שאת תח' עכד כי ומלך וככלי שבע לחם
 וגו' כי באמת בהשתכו ד' שומרי הבית את משמרת' הוא בעצם הרים הבית וחורבנו הן
 בביתו גופני הן בביתו כפשי כמו שביארכנו יפ' כחבורינו פ' פקודי כי כבר דמו עול' הכללי
 והפרטי לכו' כמו שכת' משה שלו מאמ' ה' פ' אב מרעה בכל ביתי כאמן הו' כלו' שהשלי' חלקי
 כפשו והכין מניאות עולמי הככה אמתיות קיומת כי כמו שהבית כחלק לשלשה חלקים והם
 חצר בית חדר כן יתחלק העולם הגדול והקטן לשלשה חלקים א' עולם התחתוני וכת
 הטבעי שמשכנו בכד' כמשל לחצר ב' עולם התיכוני שמשכנו בלב כמשל לבית ג' עולם
 העליוני וכת השכלי שמשכנו במוח כמשל לסרקלין ואל זה רמז המסורר באמרו אמרי
 תבחר ותקרב וגו' א' להיות רשות כתוב' לו לדעת טוב ולהשלים תשוקות חלקי' כפשו את
 תבחר ותקרב בהשגת החכמה הטבעית בהשלמת תשוק' הגופני' ב' כשבע' בטוב ביותך
 על השלמת תשוקת החיוניות המתכונעיות והשגת הגלגלית שהשכל יטבע במופתיה ג'
 את קדוש היכלך על שלמות תשוקת השכלית והשגת החכמה האלהית שבה כדל ונקדש
 מזולתו וכדבק עם אלהיו כמו שכתב קדושים תהיו כי קדוש אני יי' ואלו ג' תשוקות
 הנמשכות מג' חלקי הכפס הם בעצם תשוקת הערב ותשוקת המועיל תשוקת הטוב
 שזכרו הפלוסופים המדויקים כי הטוב הוא פועל החלק השכלי והערב הוא פועל החלק
 הטבעי שכתבנו והמועיל הוא פועל הח' יוכי המורכב משכיהם ומלשגתן כאחד טובים כשהן
 מובבלות ופוכין אל תכלית האמת המיוחד לכל אחת ואחת וכלתי טובים הן כשאין
 מובבלות ופוכין אל תכלית חיוכני להם כפי תשוקה הד' שזכר בעל עקידה בפ' נח
 שער יב' והוא תשוקת הרע בהחלט הכלתי מקבל שום הגבלה ושום תכלית אמתית והוא
 תשוקת יצר הרע הלוחם בכל תשוקה ותשוקה מהג' תשוקות כמו שפיתס הנחש הקדמוני
 לאס ראשונה על ג' תשוקות הדמיוניות בלתי מובבלות כמו שכתבנו כי טוב העץ למאכלי
 וגומר א' באמרו כי טוב העץ למאכל כיוון לתשוקת הערב המותרת ב' באמרו ופי תלום
 הוא לעינים כיוון לתשוקת המועיל וקנייני מדומי המאוה לעין המראה ג' ופי כחמד
 להשכיל היא תשוקת המושכלות המדומה לחמדת תועלת חיוכני ולזה צריך האדם כחלתו
 למלחמה המסותרת להכריז לאזני שכלו ג' הכרזות לפי ג' תשוקות חלקי הכפס ג'
 חלקי ומכו שהם נערות בחרות זקנה א' נערות וימי עלייה עד כ' הוא זמן התגברות
 הטבעית ותשוקת הערב בערבות המאכל ותאות

הצעה

המשנל ב' ה' בחרות וומי פמידה מכ' עד מ' הוא זמן התגברות החיוניות וכח המתעורר בתשוקת המועיל באסיפת הקניינים הזמניים ורדיפת אחר ההסתוררות והכנות המדומיו ב' הזקקה וימי ירידה ממ' ואילך הוא זמן תגברות השכלית ותשוקת הטוב להכין ולהשכיל במושכלות שהם בענף הג' כתרים הרמוזים בג' זרין שהיו בג' חלקי המשכן כתר תורה תשוקת הטוב כתר מלכות תשוקת המועיל כתר כהונה תשוקת הערכ ככזכר כל זה בהקדמה ולהיות שלשתן באחת טובים מחד ומנוכס מחד לפי פניותן אל תכלית אם פנימיו אחתיו אם חנוכי מדומיו לזה ענה עליהן ירמיה עליו השלום באמרו אל יתהלל חכם בחכמתו ואל יתהלל גבור בגבורתו ואל יתהלל עשיר בעשרו כי אם בזאת יתהלל וגומר כי אני יו עושה חסד ומשפט ונדקה וגומר זכר ב' דברים שהם שלמות הג' תשוקות לפי דמיון ההמוני שאין ראוי להתהלל בהן בענף א' אמר אל יתהלל חכם בחכמתו לא אמר בחכמה אלא בחכמתו היוכו חכמתו הדמיונית שקנה מעצמו בתשוקתו השכלית לתכליות חנוכיות לפי פתויו יצרו אם להשתמש בה לצורך עולם הגשמי ולהקרא חכם ורכ בהשמש גדר החכם המלמד לזולתו על דרך אלל הריני לומד תורה ע"מ שאקרא ר' כו' או שיהרס בעיון ברכ ובמעט בכלתי למוד מזולתו וכלתי מוכן לכך מעצמו במרוק וכזכור הכפס שעליו הזהיר הרב המורה בת"א פ"ה ופ' ל"ב ^{ואוצר החכמה} ב' אל יתהלל גבור ההמוני בגבורתו הדמיונית בחשכו שגדר הגבור בהתגברו על זולתו טורף ואוכל בלי משפט להחזיק ולהגביר כח גופו לפי תשוקת כח ההזנה הטבעית בתענוגי המותריות באופן שיהיה גופו יותר חזק ובריא להתגבר על הזולת ב' אל יתהלל עשיר בעשרו הדמיוני בחשכו שגדר העשיר המאסף הון רב לעצמו לפי תשוקת החיוניות באסיפת קנייני מועיליוס מותריוס ומשתמש בהם לנרכי זמניו כי בהשתמש באלו ב' תשוקות לצורך גופניו ותכלית חנוכי אין ראוי להתהלל בהן אמנם בהשתמש בהן לצורך הכפשי ותכלית פנימיו אז ראוי להתהלל בכל אחת מהם והוא בהשתכל דרכי יי ומתדבק בם להשתמש בכל תשוקה ותשוקה באחת מהג' דברים הכפשיים דרכי אלהיים הנזכרים בסיפא דקרא השכל יידוע אותי כי אני יו עושה חסד ומשפט ונדקה וגו' א' זכר חסד בגד החכמה רצה כי אין ראוי החכם להתהלל בחכמת עצמו וכלמד לזולתו כי אם בהפך על דרך אלל אזיהו חכם הלומד מכל אדם כי גדר החכם הוא המכיר חסרוכו ומבקש שלמותו מזולתו ולומד מכל אדם בהחלט כמו שכתב בעל עקידה שער ס' ה' כי אשר יש לו תשוקת טוב הדעת הנה לא יפגע בשום אדם שלא ולמוד ממנו אם חכם הוא מחכמתו ואם בעל מוסר ממוסריו כו' וענין דרישות הדעות והמדות הוא ענין במלות חסד לכפשו כאלל על הלל שהיה הולך בכל יום מתלמידיו אל לאן הולך הילל אמ' להם למגמל חסד לחד אכסכאי דאית לו בנו ביתאי אל לוכי בכל יום אית לך אכסכאי אל וכי האי ככשא עלוכתא לית אכסכאי גבאי ונריכנא למגמל לית חסד כמו שכתב גומל כפשו

הצעה

איש חסיד והוא הרבנו בחכמות והטהר מדיוטיו קודם עלויותו בהר ההשגה האלי' ככרמו
 בפסוק ויסתר משה את פניו כמו שכתב המורה ח' א פ' ה ב' אמר אל יתהלל גבור
 בגבורתו רצה בתשוקתו הערב והתענוב המותריו לחזק גופו ולהתגבר על זולתו כ' א
 ההפך להתגבר על עצמו לעשות משפט לכפשו כמו שכתב שופטים וסוברים תתן לך רצה
 קטן וטעם ענמך לבלתי תסתוקק אל תענוגי הערב ותענוב המותריו כ' א ההכרחי
 להכריח ולהחזיק כחות הנוכחיות באופן שיוכלו להתעסק בעבוד' להיות והמותר יחריס
 והוא אלל אוזהו גבור הכובש את יצרו והמושל ברוחו שלא לבקש תענוגי המותריו
 ג' אל יתהלל עשיר כו' רצה בתשוקת המועיל ובאסופת הקניינים אין ראוי להתהלל בו
 כי אם בעשות בו נדקה לזולתו ומוציאו נכרכי קנייני כפשיים שהוא העושר האמתי
 הראוי להתהלל בו שעליו אלל אוזהו עשיר השמח בח' קו אמר חלקו על שלמות הכפס כמו
 חלקי יי אמרה כפשי ור' ל שאין ראוי שיקרא עשיר רב הממונות כ' א בעשות בס נדקה
 ומנות ושמח בחלקו שהוא הכפס הוא העושר האמתי הנה אלו שלמות ג' תשוקות
 המושג מהתבוננות דרכי א שהם חסד נדקה ומשפט הם בעצם הסגות ג' מיני חכמות
 שזכרנו לפי ג' ח' קי המציאות א' זכר חסד נגד החכמה שהיא כמכנה לקנותה כ' א
 בחסד אלהי והשפעתו על ברוחיו ובעצם וראשונה על השכלים הנפרדים ובזה ישוב
 בחכמה להיות ב' זכר נדקה נגד העושר כי העושר יושפע משפעת נדקת א הכיכר
 ביותר משפעת כחית המערכת והנלחת המזלות ובזה יתעורר להשיג החכמה הלאמודית
 התכונת הגלגלית ג' זכר משפט נגד הנבונה כי גבורת בני אדם זה על זה הוא מנר
 המשפט האלי ההשגתי הכיוב בארץ כאלל הק' כה עושה סולמות מוריד לזה ומרים לזה
 כמו שכתב מפיל אף מרומם מהו אף מרומם באף שמכיל לזה מרומם את זה והוא ענין
 הווה והפסד הכיוב בתחתונים וכדברים הטבעיים ובזה יתעורר להשיג בחכמה הטבעית
 ועל אלו ג' שלמות התשוקות וההשגות אמר דע' א אשרי תבחר ותקרב וגו' כשבעה טוב
 בתיך על שלמות ג' חלקי כתי הכפס כזכר שהם בעצם שלמות הג' כתרים שכתב בהם
 כל איש שלם מפאת ההשגתי כתר תורה מלכות כהונה טוב מועיל ערב כזכר ועל
 אלו ג' הכרזות לפי השלמת ג' תשוקות ובתי הכפס כנאיתו למלחמה רמו הכתוב באמרו
 שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה הוינו למלחמה המסותרת עם יגדס ונא הכרזת
 קודם ההקרב' מי האיש אשר בנה בית וגו' מי האיש אשר כטע כרס וגו' מי האיש אשר
 ארס אשה וגו' א' כגד בית הטבעית ותשוקת הערב והנאית המשגל בזמן הכער' והעלויות
 אמר מי האיש אשר בנה בית כי כבר כמשל ביחוד טבע האדם וחמרו לבית בענין
 בכיינו וסדרי איבריו כמו שאמר החכם עד שיזעזעו סומרי הבית ועל זה עצמו אמר
 ובספלות ידים ודלוק הבית רצה כי בהשתמש בתשוקת הערב להנאות וחזקת גופו לבר
 בשפלות והתעללות ידים בפעולות האלהיות לעשות משפט כפשו אז ידלוק ויחריב בית
 הטבעית ואל מי האיש אשר בנה בית ר' ל בית הטבעית ולא תכבו במשפט כפשו

הצעה

כפשו המעביר חלודת תאוות המותרות הכמסכו' מהנפש הנזמחת אחר המאכל והמשגל
 המותריו ובכלל מה שיטעם כחם המשוש לזה לא ינא במלחמת יצרו להתגרה בו לעמוד
 בפתח בית הזכות והתאווה ולהיות בירו כעובד' דשטנא פן ימות במלחמה כי בודאי יצרו
 יתגבר עליו לחטוא בתשוקת הערב וימות במלחמה על דרך אגל אס יחיה ימות וכאלל
 רשעים אפילו כחיייהם קרובים מתים והוא חורבן בית הטבעיות והעדר כתר כהונה
 ההשגחני כנזכר ב' ומו האים אשר כטע כרם הוא כגד תשוקת המועיל בזמן הכהרות
 והעמידה שזאת התשוקה אין לה תכלית ונכול ואובד כסף לא יטבע כסף וכבר דמו
 חמדת הממונות לנמא שכל לרעות נמאז במים המלוחי' כי כל עוד שיטתה יוסף נמא והו'
 מעין שברות היין על דרך יין טוב' מנרד גרד כמו שנאמר יין ישמח חיים כל טבע חי וכו'
 והוא בעצם חטא כל שחלל כפשו בטעית כרם בהתנברות החינוכי והמתעורר להוכיח
 פירי פירות לזה אס לא תללכו כנדרקה ובמנות להיות המעבירין חלודת הקכאה והשחרה
 והכנות והחמדה הכמסכות מהנפש החיונית הנזכית אל ינא במלחמת יצר וכו' ינאכנו
 אימית אותנו במלחמ' כמו שכ' כרמי שלי לא כטרתי וכענין על כרם אדם חסד לכ עכרתי
 והוא חורבן והריסת בית כפש החיונית והעדר כתר מלכות ההשגחני ^{אוצר החכמה} ב' ומו האים
 אשר ארס אשה כגד תשוקת המושכלות בימי זקנה וירידה כי הנפש עם הנוף הוא כענין
 זונג והארוסין אשר עליו אמר ומוי' אשה משכלת וכאשר האדם אינו מתחכם בשכלו
 כ'א בחכמה מדומה לתועלת חטונו לבלתי התחכם למנמל חסד לכפשו לתועלת פנימו
 ומבמת אימית המנרסת כל דעת כחב ושכר כפשדת מבית כפש השכלית והוא בעצם
 כענין ארוסין בלתי לקיחין וכשואין גמורין אל ינא במלחמת יצרו אחר שלא עשה בה
 לקיחין גמורין ודאי יצרו יתגבר עליו וימיתנו ע' הריסת אמתת ההשגה ובכלל רשעים
 וקונני בטעיות אימיתת מושכלות ימכה והוא חורבן בית כפש השכלית והעדר כתר תורה
 ההשגחני : ע"כ הנע"ה

א"כ איפוא יהיה זה טעמיות כוונת ר' יוחנן באמרו אשרי אדם מפחד תמיד היינו בפחד
 שבת התורה שהיא כלי זינוג וחרב פיפיות להכיל בו כפשו מהתקוממות יצרו והוא
 המכרזת לאזנו שכלו ב' מינו הכרזות להזהיר ולעמוד כגד יצרו כב' מינו תשוקות שלא
 יתגבר עליו יצרו ויחרב איזה בית מאלו ב' בתי כפשו כסלא חככו כראוי בתשוקה
 המותריו המדומיו כמו שנתפתתה אס ראשונה מהכמא הקדמוני כב' מינו פתוים
 שהזכרנו ונתחלף בו שם אדם החשוב העליון להפחות א' על העדר כתר התורה
 ומו כן בית השכלית אמר אקמנא וכר קמנא חרב ירושלם כנה לנפש השכלית כפש
 ירושלם שהיא עור החכמה והמשכלת והוא ענין ירושלם שלמעלה הרוצה להשכיל ולעלות
 בה צריך להיות קמנא ומנמנס מסתפק בדבר ההכרחי והמותר יחרס

פחד יצחק

ואחר זה הוא ענין קמיצת הכהן מן החכמה העול' אזכרתה לשמים ואמרו כי אנבע קמיצה
אינו מקבל פס המות לזה כל אדם לא ירחץ עיניו בשחרית כי אם באנבע קמיצה כי כה
קמץ הכהן את המכת' והוא הנראות עניונו הכמנוס אשר אין רוח מושל וינר הרע מולט
בו כי כל הקומץ ומדקדק ומקפיד אפסות מטה פרוטה וחיו חיו המנומנמים לתכלית
פניו כדרך ת ח השלמים כעכין ויותר יעקב לבדו ואזל שכת פכים קטנים למען של א
גאלו הנדוקים בעולתה ודיהם ולא יהיו טורדום אחר בקשת נרכי המותרים כ' א פכיים
בבקשת החכמה והדעת וכל דעת ומושלל טקונה מכל אדם כעטה בו קמץ וענין לבלתי
נוציאנו חונה להכסידנו בתועלת חנוכי לקנות בו ההתפארות מזולתו בהתלמד לאחרים
כי אם לתועל' עניונו כמו ש' אם חכמת חכמת לך ואזל קפה פס טוב קנה לעצמו מזורף
למה שהוא מקמץ וממנעם וממעט בענין ההשגה פן יהרס בעיון כרב או כמעט בענין
ויסתר משה את פניו כזכר והמעט טקנה רב אכלו והוא ישוב בית השכלי וקיום ירושלם
העליון אמנם בר קמץ רנה המקמץ יותר מדאי וחיו חיו מנומנמים לתכלית חנוכי
כדי להערים ולהחכים לקבץ יד על יד הרבה כדרך בני נח המקפידים אפסות מטה
פרוסה לפי אכל טנהרב עליו וגודל הקפדתם על הפסות הוא כדי לאסוף הרבה לנורף
זמניו ויכלו וימיהם בהתחכמות כנרכי גופניו מדומיו לבלתי הפנות להחכים כנרכי
כפטיי וכן בעניונו החכמה טקבלו כבר מענין ומקמץ אכלן ולא יוציאוה חונה לשמוע
וללמד לזולתו מפני רעות עיניהם כזולת' ומוכעים אמות החכמה מבעליהן שעליהם נאמ'
עמם תמות החכמה ואזל המוכע הלכה מתלמידו אפי' עובדים שבמעי אמו מקלליו אותו
ס' מוכע בר יקביו לאוס כו' ועל ידי כן יושב ח' אמתת החכמה בהתעוררו אל
בפסוק חרב על הכדים וכאלו מזורף למה שמקמץ וממנעם בדעת וממעט בהשכלה
למחאה כה ונקלה היא בעיניו עב' פ' צריך לאחוז בשני קצווי תשווקת ינריו ולאיוה קנס
סיכטה ביותר הוא ענין חורבן בית השכלית והריסת ירושלם העליון והעדר כתר התורים
כ' על העדר כתר כהונה וחורבן בית הטבעי המתנגד לשכלי כזכר ח' אתרנגולא
ואתרנגולתא חרב טור מלכא כנה לכפס הצומחת הטבעי' כפס טור מלכא פאשר טבעה
להגביה לשבת מעל ולדחות הקל הרוחני מסכיה לפי טבע כבדת' ובהתדבקה בטבע
ההרכבה הקרוב לה והשלמים שגוברים עליה בהשכלתם כאלו עקרו הרים ונור מכשול
ממקומו ועל זה אכל בסוכה לנדוקים והיה כדמה להר בו' מטבע מלך זקן וכסיל והוא
ענין טור מלכא שהיה תשווקת ינר הרע בתשווקת הטבעית המתעורר אל התאות והנאת
המטבול המותרות כחטא חוט השטם ככלל כרכי הזכות והמטבול תדירי כדרך זוגי
תרנגולא ותרנגולתא הפך אכל לא יהא אדם מכוני אכל אשתו כדרך התרנגולים הנה
ברכות התשווקה ורדיפת ההנאה הנשמוי המותריו לבלתי התעסק כנרכי משפטי כפס
הוא ענין חורבן בית הטבעית הנקרא טור מלכא כמו פ' מי האיש אשר כנה בית ולא
מכנו בראוי בנאת למלחמה ומות והוא הריסת בית הטבעי והעדר כתר

הצעה

בהונה ההשגחיו פנזכר **א** ג' על העדר כתר מלכות וחורבן בית החיוניות שהוא
 כח הממונע בין קנווי הכחית הנזכרות אשר אשקא דדיוספק חרב פיתר פרשו המפרש
 הוא דוסן של מרכבת הנשי' בנה לכח התנוע' מטבע החיוני' המתנועע בתשוקת המועיל
 וקנויני המדומי לדוסן מרכב' הפשי' באש' זה הכח הו' הכלי והעגל' הכוש' משא קנויני ומני
 עליו רוכבים אכשים ילושי כח ודעת כנשים מתעסקים ומתנועעי' בנרכי הזמן וקודותיו
 מבלי הפכות לחפני שמים ולהוכיח הקנוינים במנות להיות אז בודאי כחרב בית החיוני
 כח הממונע ובתי ההרכבה והקטנות יכרדו והוא 'ענין ביותר פענין וביתר אותם בתווק
 הנאמ' באברם כמו שכתב בעל עקידה שער יז כי כראה לו באותה המראה תואר נורת
 האדם ובניינו בדמותו וכלמו אשר הוא כחלק לב' חלקים של ג' ג' וחלק ד' כחלק לשמים
 הא' הוא חמר האדם וגלמו כח ההרכבה הכושא לכפס הנומחת והתיה והמדכרת כי
 מנר מה שהוא בשם הוא בעל ג' רחקים ואליו רמו באמרו עגלה מסולסת אס מפני שהו'
 רוב בכין הנראה והמורגש מהאדם ואס שהו' הכושא לכל כחות האדם כעגלה זו המוסכת
 המשא ^{האוצר החכמה} הב' הוא הכפס הנומחת הבאה אליו ראשונה אשר תחלק לב' ראשים
 הזן המגדל המוליד בדומה והיא הנרמזת בבאן באמרו ועז מסולסת למה שהוא הכח
 הראשון והממחר ביטירה כמו העזים שהם קלות בהליכתן ומקדיומות לפני העדרים וככה
 אותה כלסון נקבה מפני שהיא במדרגת החמר אל הכחות אשר יבאו אחריכן הב' הוא
 הכח החיוני אשר הוא במדרגת הנורה לקודמות אשר גם הוא יתחלק לב' אל ההרגש
 והתנועה ולהתעוררות הרטון בפעולות והוא אשר קראו בבאן איל מסולס כי הוא
 במדרגת זכר מה' כח המתנועעים ברטון הוא הולך לאטו בלתי ממחר כראשון הד'
 הוא הסכל האנושי אשר הוא נורתו המיוחדת הכחלק אל העיוני ואל המעשי אשר עליהם
 רמו בבאן ותור וגזל מנר שהם קלי היטירה ודקי ההרכבה לעוף בגובה שמים כענין הסכל
 אשר הוא דק רוחני ומעופף על ההשגות העליונות בשתי כפני הניור והאמות ואחר
 שהראה לו חלקי האדם על השלמות הראהו כי אלו הפגרים כלם הם אשר אפשר להם
 ההפסד כמו שקכלו שם הערוק והפרוד במה שכתר אותם בתווק ואף עליהם כאמר וירד
 העיט כו' ויטב אותם אברם לומר כי יש כזכות השלמים להעמיד גופתם עד עת קץ
 ולהחיותם אחר המות וכ' ש בעודן בחיותם שלא ימותו כח גופתם לגמרי כי אס יסתמשו
 בנרכי גוף וכפס יחד וקוטר השלמות ינא מבזע שניהם כי כמו שתשוקה שכלית כחלק
 לשמים למעשי שהוא לתועלת גופניו ועיוני לתועלת כפשיי כמו שכתב בעל רוח החן כמו
 פן כחלק כל תשוקה מהג' תשוקות לשמים וטורק השמוש בשתי הקצוות יחד לגוף ולכפס
 וזה להיות האדם הוא האמצעי בין העליונים והתחתונים וקוטר הרוחניים והגשמיים
 יחד ראוי שישתמש בשני שתייהן ולא יכטה לשום קנה מהקצוות שעל זה הזהיר
 הכתוב באמרו לא תעשה לך פסל וכל תמונה אשר בשמים ממעל ואשר

נעילה שער

ואמר בארץ מתחת כי מלות ממעל ומתחת מוסבות אל מלת לך סזכר לפי שמתבאר
האמנעי שימאלו בו תכונת הקנאות כפוע ואחר השטחת כוונה זו יבא לבאר תוכיות
הענין כולו והוא אמרו ¹²³⁴⁵⁶⁷ אקמנא ובר קמנא חרב ירושלם יהוא גברא דרחמיה קמנא
רנה הינר טוב המקמץ והממנעם נרכי בופייס כדרך השלמים המקפידים אפחות מפוע
פרוטה וכן מקמץ וממנעם בענין ההשגה שלא יהרום ברוב עיונו כנזכר ויקנס מעט
בהדרגה מההשכלה והוא שלמות כח השכלי הנמשך מינר טוב שהוא האויב האמתי ובר
קמנא הוא תשוקת ההפכית כנזכר הנמשכת מינר הרע שהוא האויב האמתי הנכה האיש
הכלבב משתוקק תמיד להיות מייסב בשלחן של תם והוא השולחן אשר לפני יי אשר אכסני
שלמים ומשכילים מסובים בו כהנים מזיו שכינס אוכלים לחמי תעודה כמו שאמר לנו
לחמנו בלחמי וכמו שאמר שמשו שמוע אלי ואכלנו ט"ב כמו שכתב הרב המורה במ"כ חלק
א' פרק ל' בשתוף אכל וכמו שכ' בו לא' על הלחם לבד יחיה האדם והוא הסעודה הנפשי
סזכר בעל עקידה שער ל"ב ומ' שהוא החזון הפשוט המיוחד לכח השכל אם מעניינים
מחשבוים ואם מפעולות רצויות ושלמות שעליהם אמר הכתוב אמרו נדיק כי ט"ב כי
פרי מעלליהם ואכלו וכמו שכאמר אשרי כל ירא יי ההולך בדרכיו יגיע כריך כי תאכל
אשריך וגו' שהמעשים הכאלותיים והרצויות בהליכת הדרכים דרכי יי הוא המזון המיוחד
לכל מאוסר ובהם הוא כזון וכסאר לעד ובעת שהשולחן הרוחני ערוך לפניו ינא כרוז
מענת שכלו להקרא יצרו הטוב שהוא קמנא להיותו מייסב עמו כזה הסונחן תדירי וכת
חיוכי הממונע שהוא הסרסור והשלח של השכלי לפעול פעולות נפשיות וכן הלשון הוא
שלח השכלי לפעול דבורי נפשו והוא מועל בשליחותו לכעיתו יותר אל הסעוד' הגשמית
וקורא לבר קמנא ינר הרע להתגרה בהם כי בעת השלמות בהיות איש השכלי מייסב עם
אכסני השלמים וכחות נפשויות מתגרה בהם ביותר ע"ד א"ל כל מי שגדול מחכירו יצרו גדול
ממכו וכמו שכ' ויתונכו בכו האלים ויבא גם השטן בתוכם כי בהתאספם אכסני שלמים
וכחות להיות יחד כהנים מסעודה הנפשית יבא גם השטן האויב הרע בתוכם לכלכל
הסעודה ולקלקל הסעודה ואיש השכלי כשרואה נפשו שלם וחזק לפי התבכרותו כו פתוו
של ינר טוב הנקרא קמנא יש כח לא ידו לבטל מעליו יצרו הרע אמר ליצרו הרע בעל
סוכאו קום פוק רנה נא ממני פי דעתו לבטל ולסלק ממנו תשוקת יצרו הרע אל הגשמית
בכל מכל כל אשר לא כדת כמו שכ' כי לא לתהו כראה וגו' כי על כל פנים יחויב שימאלו
בפני כל בעל נפש שני סולחנות באחד מספוא לחמורו והשני לשוכע נפשו כמו שכתב
בעל עקידה שער מ"א אז אל' הואיל ואתאי שבקן ויהיבנא לך דמי מה דאכלנא וכו'
דמי פלגא בו דמי כולא כו' וזכר ג' דברים כגד ג' חלקי האדם והתענמות האדם בהם
ומכיעת ההתענמות וההשאת הכפשו מכלתי קיום והשאר הגופני ג' כ עמה כמו שכת'
בעל עקידה בשער ו' ול"ב בביאר כוונת הגדת איז משיחין בסעודה כו' ועקב אבינו לא
מת אמר שם הכפס ההולאכית ר' ל' הכפס הטבעית בתקלת עניינה היא בענין

הצעה

בענין הכנה והתחלה אל האצילות ההוא הנכבד המתעצם בו ד"ל להשגרת הכפס לעד
 כ נקי לזה בזה אחר שאי אפשר שישאר ענין הכפס המתעצם ע"י כחות הגופניות מזולת
 השגרת הגופניות ב' כ אשר אמרנו שנתעצם בו לזה חייב א"כ שבת הגופניות ידבק בעצם
 הכפס הנכבד וישאר עמו וענין ההתעצמות וההשגרת הוא על ג' מדרגות הא' נקרא
 כח מקבל התעצמות הוא עת המעסק בתחלת הסעודה הכפשית אז עקר דבקיתו בטבע
 החמר כאלו משלם הוא דמי כל הסעוד' כי עקר קיום הכפס תולה בגוף וטבע הגוף והוא
 תשוקת יצר הרע הוא העקר והרוב וקנין העצמי הכפשי הוא הטפל והמעט ב' כי
 משם ועלה למדרגה התיכונה הנקרא שכל הנקפה אל החוקרים והו' בהתשת כח הגופניות
 והתגברות כח הכפשי עד ששכיהם מתחברים בשוה ובהכרע ועל זה אמר והיבכא דמי
 פלגא דסעודה ג' משם ועלה אל השלש אשר קראוהו שכל כאלו אש' אז יתגבר הכפשי על
 הרוב ורובו ככולו והגופניות על המעט וכטל אכלו במועוטו ועולה עמו ועל זה אמר והיבכא
 לך דמי דאכילנא כו' והאמת מתחלה בא היצר הרע ומשתוקק להדבק בכפס הנכבד כח
 הג' היותר רוחני מאחר שעל כל פנים צריך לגוף מעט לזה אמר דמי דאכילנא כו'
 ואח"כ בא להדבק בשכל הנקפה שהוא מחנה על מחנה לזה אמר פלגא דסעודה כו' ואח"כ
 בא להדבק בכח הא' הפחות ^{דאמר חכמים} הצריך לגוף ביותר לזה אמר אכני משלם כל הסעודה כי כח
 התעצמות הראשון צריך לגוף ביותר כאלו הגוף עקר וגרם כל הסעודה אולם אלו ג'
 מדרגות ההתעצמות הם בעצם שלמות ג' חלקי הכפס שזכרנו כמו שהתעוררו ר"ל בזוהר
 והיתה כפס אדני כרורה כרור החיים את זו אלהיך כשמת אדני מבני ליה אלא כמה
 דאמרן זכאה תולקיהון דנדיקא דכלא אתקשר דא בדא כפס ברות ורוח בכשמה וכשמה
 בהקבה אשתכח דכפס כרורה כרור החיים רבו כי' גם כפס הזומחת הטבעי תעלה עם
 רוח חיונית וכשמת השכלית למחצב עליונה לפי התעצמות הג' מדרגות שהזכרנו על ידי
 כחות הגופניות לזה מתפטר היצר הרע תשוקת הגופניות להכוחו אכלו בסעודה הכפשית
 באשר ההתעצמות וההשגרת כמעט זולתו בכל ג' חלקי ההתעצמות כזכר והאיש
 השכלי לפי התגברות בו פתוי יצר טוב תשוקת הכפשית ממאן בעצת יצרו ומכיוס אוחו
 וכקטוה בידיה ואוקמיה ואפקיה היונו שהוכיאו מחוץ לשלם מחכו' ומגרש תשוקת הגופניות
 מכל ג' חלקי הכפס כרמו בהוכאת כרה אדומה לחוץ מג' מחנות כמו שכתב בעל עקידה
 שער ע"ט ושם כרמו ג' כ הכרת אחיות שכי הקצוות בענין ארז ואזוב כמוזכר שם
 והיצר הרע בעת שפדחה לחוץ לבמרי אשר לא כדת אמר הוהיל ויתבו רכבן היונו כחות
 כפשיות סעדו בסעודה הרוחניות ש"מ כיחא להו לב' כחות הכפס לקנות ההתעצמות
 בזולת כחות הגופניות איזל ואיכל קורנא כי מלכא כי לפי גודל התכבדותו מול הגופניות
 מתקנא ומתגרה בהם היצר הרע ביותר עד כל הגדול מחבירו כו' ומתחכם להחטיאם
 ולהעביסם והוא המלשין והמסטין עד איזל הוא היצר הרע הוא השטן הוא מלאך המות
 וצר הרע מסית לאדם למטה ואח"כ עולה ומלשין ומסטין לפני מלך עליון וטעם

פחד יצחק

וסוב יורד למטה ונאמי אחר במר דין ואז איכול קורנא ענין אכילת פונה שה' כלנו האדם
 הנכבד כעין חלה כי מלכ' הו' מלך עליון כי מלכות דרקיט כעין מלכות דארע' אזל אל לקים'
 מרדו כך יהודאי השטן בא לפני הקשר ומלך עליון מרדו כך יהודאי היונו כמות הנפשו'
 חטאו ומרדו כך אל במאי ומי ועיד עליוהו אל שדר להו קורבכ' כו' רמו לו חטאם כמה
 פס' קו מעליהם טבעי כמות הנפשויות לגמרי הפך הכרעה מהכוונה האהית בתחילת
 הכרעה שחבר הגוף עם הכפס לקשור העליונים ותחתונים יחד ולהעלות גוף התחתונים
 עם הכפס למעלה והו' ענין הקרבת הקרבן שהוא התעוררת שיתקרב האדם כפס בהמתו
 המורכב מה' וסודות להעלהו עם הכפס למעלה לרוח כיחא לא להסתלק ולהשחית כפס
 בהמתו ארצה וכמו שכתב בעל עקידה בשם הכוזרי שער כז' שענין הקרבת הקרבן הוא
 התעוררת שתתקיים הכפס בהנאות הכחות הנפשויות כמו שתעמוד ותתקיים השכינה
 בישראל ע' הקרבת הקרבנות שהם לרוח כיחא לפניו יצ' לזה שלח בידו עגל תלתא ככר
 הזכרנו למעלה שהראה הק' בה לאברהם באותה המראה תואר האדם בד' חלקיו עגלה
 משלשת רמו אל כח ההרכבה המורכב מנ' רחמים ועו משלש אל הצומחת ואיל משולש
 אל החיוניות ותור ובזל אל כ' חלקי השכל ולהיות היותר מתבגרת אל הכפס הוא כח
 ההרכבה הכרמו בעגלה משלשת שהוא הכפס טבעי כל תשוקות הנפשויות בעגלה
 המושכת המשל לזה שלח ליה עגל תלתא זו להדבק ולהתעטס הכפס בו כדי להקריבו
 עמו למעלה לרוח כיחא כי לפעמים גם כח ההרכבה קונה להתעצמות וההשגרות ועולה
 עם שאר כחות למעלה כנזכר בהקדמה יצ' בהדי דקאתי שדא ביה מומא בכיב
 שפתים ואמרי לה בדוקין כו' ידוע שיש לאד' ב' מיני קיום קיום מיכיו כשאר ב' כ' מנד הכת
 הנפשו וקיו' אישיו כמלאכי מנד כח הדבריו שבו כמו שכתב בעל עקרי' מאמ' ד' פ' ל' ואל
 ב' מיני הקיו' רמו בעל ספר יצירה באמרו ברת לו ברית בין עשר אנבעות ודיו וכין עשר
 אנבעו' רגליו במילת הלשון ובמיל' המעור קיו' המיכיו רמו במלת המעור וקיו' אישיו רמו
 במלת הל' ר' ל' ככת הדבריו וזה לפי שא' אל לדבר הנכחילכרו' כרי' עם הדבר ההוא וכפסד
 אלא מנד הקיו' שבו הכה הינהר המסית לאיש הפפשי שלא יחוו להדבק בגופכ' פי אז א' אל
 לו שלא יקב' ל' רשם ופגם בכ' מיני הקיום אם שיגרום לו שיחטא בכיב שפתיו ככת דבור
 המיכיו המותריו הנורם חסרון הפכיומי כמו שכתב בעל עקידה שער סב' שהדבור החיוכיו
 לא כמנא אלא לשלימותו של פכיומי ושהחלף בזה ע' התגברות טבע הנפשו הוא מוס' כיב
 שפתיו הנורם כזקי גדולי כבטול ברו' הל' והפסד קיו' האישי או שיצרו' שיחטא בהרהור
 עכור' מחשבו תאווכיו התלוי' בדו' טבעין כאל עיכא ולכא תרו סרסורי דעכור' כי העין
 רוא' והלב חומד כו' ופאל אחרי עיכוב' זו זפות והו' בטול ברו' המעור והפס קיו' מיכיו
 ע' ערות זכות אסוריו מותריו וכאל כל מקו' שיש זכות אחד ולומוסיאה באה לעול' כו' לו'
 ממי' ופתה לאיש הכפשי שלא יחזור להדבק בטבע כח ההרכב' באש' כזקו מכו' להטיל מו'
 בקריו' ב' מיני הקיו' סברו רכסן היונו כמות הנפשו' למקרביו היונו להתזר ולקריב
 טבע הנפשו אלם מאוס שלום מלכות שמים שגורה חמתו בתחלת

פרד יצחק

בתחלת הכרואה שיסתמש האדם בשני חלקיו כנפשו ובגופו כשזה ח'ר זכריו בן אבקולס
הוא הכה הזוכר שבכח המדמה לפעמים ישנה בכיורו והוא בן אבקולס רל' כי הוא יונק
תדיר מכח הסכל שהוא האב ונושא הקלום והשבת על כל הכחות ואין כח בטבע הסכל
לזייר עתידות בשמיות אלא אמנעית המדמה כמו שכת' בעל רוח חן לכך כח הזוכר
שבמדמה הוא המופט הרן ומסער העתידות בשמיות והוא הרב המורה דרך לכל הכחות
ואמרו בעלי מומים כו' רל' מופטודן כו' בהקרב הגופני בעל מומיו אכלו והסתמש בו אלא
אלא ינא חוץ לקו המיסור הממוצע ויכטה לקנה הגופני לבמרי ויחשבו שהגופני עיקר
החלק הראוי להתקרב אל מוצת יו' ויעשו חלק הנפשי טפל אליו סברו רבבן למקטלים
היוכי הכחו' הנפשי כהרגישם פתנו ונרם והסמינו עליהם רנו להמיתו ליוצרם לבמרי והו'
התשת כח התאוכי גם בהתדבק בו ע'ר שאח הגבר הוקם על מוצת של תשובה ולכי חלל
בקרכי וכאלל סרם הזכר והרב את הנקב' כמו שכתב בעל עקיד' שער ס' וכאלל באכשי
בנסת הגדול' פסומא לעיכא והו' התשת כח התאוכי באופן לא יהיה להם הכרע אל הרע
גם בהסתמש בחלק הגופני כמו שהיה ענין אדם ומוה קודם חטאם ואז לא ימנא השטן
מקום להשטין עליה לפני מלך עלינו אמ' להם ר' זכר' היוכי בת הזוכר שבמדמה שיסגה
לפעמים בכיורו ואמרו מטיל מום כו' רל' הק' כה רנה לזכו' אותנו למעלה ממ' ולזה נתן
בנו הינה'ר וכח התאוכי העומד עלינו להטיל מום בקדושת. כפשונו ואם כפשונו אותו אז
שכרינו הרבה מאד כאלל טוב מאד זה ינה'ר כי לא יקובל שכר טוב כ'א במקו' הכרע אל
הרע כנזכ' בהנעה לזה טו' לנו שנחוייהו וככפיהו אותו וכבר נתן הרב ההבדל בין החסי'
לכובש יכרו בת פרקיו פ'ו א'ר יונחן היוכי הכה הסכל המוכן לאדם דעת ובינה וכן נקרא
ראבו כמו שיכא לפני' פנותנותו של ר' זכר' כו' רל' בודל מדו' הענוה שבה יכול לעמו' נבר
יכרו ולא בזולת' מהמדו' וכח הזוכ' שסיער שאר המדו' דוגמת הענוה בהשערו שכולן יכול
לעמו' ולכבו' ליכרו חטא בכיורו ונרם שהחרי' ביותו וכשרף היכלנו כו' וכל' מארצנו כו' זכר
ב' דבר' שהם ג' חלקי הנפש וההתענו' שבהן שנפסדו פי' התגברו' הינה'ר וכח התאוכי ח'
תרכ ביותו הו' הפסד בית הטבעי וכח התענו' הראשון ב' שרף הכלנו היוכי היכל רוח
המיוכי וכח התענו' הב' הנקר' שכל הקנו' ג' כל' מארצנו הו' כח הפס' כח השכלי בהתענו'
הג' הנקר' שכל כאלל הראוי ומיוחד לירש ארץ הסוי' להשאר שם עדיו כנחי וע' התגבר' כח
התאוכי והתגברת ונה'ר בהם כאבדו כולן כי בתפתו ליצר' וחטאו ליוצרם אז הרבה שלוח'
למקו' להעניש' ואל' שלח עליוהו לכירון קים' כו' ידוע לפי ג' חלקי הנפ' וב' מדרגו' ההתענו'
שהזכרנו לפי ג' כחו' יכ' טו' כאלל זכה ג' בתו' מלאכי הסר' מקדימין לנשלו' כו' כמו בן בחלק
הינה'ר לב' בתו' כאלל לא זכ' ב' כחו' של מלאכי חבל' מכרוזין לפניו וכבר בוא' הר' ששם מלאכי'
כופל על הכחו' כמו שכת' במור' ככוכי ח'ו פ'ו וכאלל בסוכ' פ' החליל בפ' לעשו' לאורח הכח
אליו וגו' שהינה'ר בחלק לב' כחו' א' מתחלה נקרא הילך ב' אח' כ' נקר' אורח ג' אח' כ' איס'
הרוב' להחז' בביתו וברכשו הורו שנחלק לב' כחו' זה אחר זה אחרון אחרון קט' משלפניו
זהו בענין לפי ג' מדרגות החטא ומביעת ההתענו' ס' בקרא הילך ע'ט החטא

פרד יצחק

החטא לפי הרצון הטבעי הוא קל ההסרה וההסרה לפי מהוא בלא חזק כח טענה אלא
שתקף עליו יצר התאוה ב' כקרא אורח ע' ש החטא לפי כח החיוני המחדני והוא כח
המסותף ברצון ושכל שתחלתו בחונם רצון הטבעי וסופו ברצון דעת השכלי ב' כקרא אים
ע' החטא לפי הדעת השכלי הבא בכח טענה והוראות פני חייב עשותו ונזר על הרע
שהוא טוב והוא מכלל המגלים פנים בתורה שלא כהלכה המחדדן טענות וראיות להעמיד
רשעתן וכאלל כס' דפקר טפי ועל זה הענין אמרו כל גדול מחבירו יצרו גדול ממנו רבו
כי מי שיש לו התחלות יותר חזקות לחטאו הכה יצרו החוטא הוא גדול וחזק מזולתו והוא
אלל הרהורי עבירה קשין מן העבירה כי העבירה בהרהורים ובטענות המתחזקות אותה
היא קשה מזולתה כמו שכת' בעל עקידה שער מ' לזה זכר נ' שלמים עד שהחריב העיר
השכלית א' כירון קיסר כ' אספסיוס ג' טיטוס לפי ג' כחות ינה' ר שעליהן רמו הכתוב
באמרו הו מושבי עון בחבלי השוא בעבותות עגלה חטאה א מתחלה דומה ינה' לחוט
העכבים ולזה כקרא כרון מלסון שתי כתי כירון שהוא התחלת אריבת וסזירת חוט
מחטא השכי והוא חטא לפי רצון הטבעי וכקרא הילך ב' בשמיע לעבותות שלשלת אז
הוא דומה לחבורה העומד באמנע הגוף והוא החטא לפי כח חיוני המסותף החוגר
וקושר הרצון והשכלי יחד לזה כקרא אספסיוס על שם לשון אספסיוס שהוא לשון חבורה
חדשה שתרבוש של חבורה אחת אספסיוס חדא כאשר הוא עומד באמנע עבות כחבורה
באמנע הגוף ותיגר וקיסר שכי הכחית יחד וכקרא אורח ג' אח' כ כתחזק והולך
ומתגדל עד ששלים וכבמר בעבותות עגלה וכטבע בטיט היון על כן כקרא טיטוס על שם
כי כבר כטבע בעב טיט החמרי ואי אפשר לו לנאת והוא החטא העכס לפי השכלי
ההסכמי וכקרא אים ככזכר הכה כרון קיסר שהוא השליח הראשון הכקרא הילך כשגם
הוא קל ההסרה וההסרה עכ' פ רנה להסלים שלוחתו מתחבם לכסות אים יוכל ללחום
באדם ולנכחו לפחות ע' חטא לפי הרצון הטבעי והו' ס' א הכריו לחזכי שכלל הג' הכרות
הכזכרו' למעלה מי האים אשר בכה בית וגו' ומי האים וגו' וכיחוד סוף ההכרזה הגדולה
שעליה באח' שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על אויבכם אל ירך לכבכם אל תראו
ואל תחפזו ואל תערכו מפניהם ואלל זכר ד' דברים נגד דברים שבעלי מלחמה עושין
כי ידוע שענין כנחון מלחמה תולה בד' דברים והם כענס שלמות הד' סבות החמריות
הפועלת הטורית התכלית ושלמות הד' סבות הללו הכרחיות הן אם במלחמה מפורסמת
אם במלחמה מסותרת א' אם במפורסת כי יש קיום לעיר ולעם מחד הסבה החמריות והו'
דכו' ותיקף חמרם כמו שכת' עם בני ישראל רב וענס ממנו והוא טוב ההסרה והסלום
המחוייב ביניהם ע' משפטים ישרים שהוא תקון קבוץ המדיני הוטו יחד בהסכמה אחת
ללחום מול המתנגד וכן במסותרת כרך אל רכיו מעלות תכונות והשלמות והשוואות
היסודות והמרו' ההפכיות שבעיר הקאסה שלא יתגברו זו על זו אשר מזה ומאכו תכונות
רפות להתאוות תאוות מותרות כתסוקת הערכ הגופני כמו שכתב המתרגם

פחד יצחק

המתרגם חובות לבבות בהקדמתו והשלמות התנודותם בשלם בהתמדת פנים פי וסוד
 תשובה והנהגה ושרה הכלל בדת הטבעית והוא טהרת כלי החמרי לצורך הדלקת כר
 כפשי כנזכר בהקדמה ב' מנר הפועלת שכלן וסוד בהתחזקת הפעולות הכחות למלחמ'
 וסכול טורת כערה כדי לקרב אל הכח המנח ולרחק מנכות המנוח והוא דת הכמוס'
 וכן במסותרת נריך אל מעלות המדותיות ופעולות הטובות ולסכול טרח עשויות כדי
 לקרב אל הכחות המנח ולרחק מנכות המנוח והוא בהתמעט פעולת זמניות בתשוקת
 המופיל המדומי כי אם להנחיל בפעולות כפשויות לעשו' בהן פעולות נדקה ומנות באופן
 מיהיו שכן טוב פעולותיו וך כתיב להעלות כר מנוה ונדקה שהוא הכר הכפשי כנזכר ב'
 מנר והנורית שישנו כולן בענה והתחכמת תחבולות מלחמה שכזולת זה כמעט הכנחן כמו
 שכתב באין ענה ופול עם לזה נריכין להיותם שלמים מנר נורתם והתחכם בהשגתם עד
 מקום יד שכלם משגת בענה ותחבולה שאז ותגברו מנר נורתם והתחכמת תחבולותיה
 וכן במסותרת נריך אל מעלות תורות הכותכים ענה ותחבולה שכתב לי ענה ותופיה
 אכי נ'יכה ולי גבורה הכשלמות בתשוקת הטוב לאור באור תורה המוניח נורת השכלי
 לאור השלמות והוא להכ הכר הכפשי כנזכר והוא הכלל כלל דת השכלית ד' מנר התכל'
 שכולן ותגברו להנחיל הענה והתחבולה מן הכח אל פועל התכלי' בפרט במקום היותר
 מסוכן להכבש שם נריך זרז וגבורה ביותר ולעמוד בגד המתנגד עד תכלית הכנחן וכן
 במסותרת נריך אל מעלות שכליות ואמונה אמתיות הכשקפות על פני התכלית ע' תפל'
 והתגברות עבודה לכבית במצית להיות גם במנות היותר כשלמים בטעמיהן כחקיות
 שהשטן ואומות מוכין עליהם מ' בהתגברת האמונה ועבודה ועמוד מול המתנגד עד
 תכלית הכנחן והו' הכלל בדת להיות שהם החקיות שטעמים כעלם מהאנושי לעצם משקיפו'
 על פני התכלית וטוב הנפין לעתיד שכתבנו טעמן כאזל בפסוק קפאון אור יקרית והוא
 השלמנו פתילת התכלית שבה יודלק כר הכפשי כנזכר בהקדמה ולהיות שאלו ד' מיני
 תחבולה בפרט במלחמה המסותרת נריכים לעזר והערה להיות כי לוי הומועה לזה האור
 פני עז סגולתו באור תורתו הכולל ד' רבעי הכר הכפשי בד' חלקי הדתות והמעלות
 המסליות ד' סבות ההכרחיות לתחבולי מלחמה ולהיות שעיני שכל האנושי חלופים הם
 בתחלן הויותו מלהסתכל גדול אור התוריו בבת אחת לזה האור לברואיו מעט מעט
 בהדרגה הולך וגדול באורו בד' מדרגות האור שכל זה רמז הכתוב באמרו מי זאת
 הכשקפה כמו שחר יפה כלככה ברה כחמה איומה כנדרגות זכר ד' מיני אור שחר לככה
 חמה איומה כנדרגות אחרון אחרון גדול משלפניו כמו שכתב הזוהר פ' וישלח רמז שהאז
 להם הן' בה ד' מיני אור תורניות בד' זמנים מתחלפים בעולם הכללי לפי חלקי ד' זמני
 האדם שהוא העולם הפרטי שהם כערות בחרות זקנה טובה הא' ביומי אדם הראשון היה
 העולם דומה לזמן הילדות והנערות לזה היה ראוי שכלו חלוש מלקבל כי אם דת הטבעי
 והם שני מנות האדם שנקר הנווי היה על הרחקת הגזל והחמס הכלל

בתלק